

[Udenrigsministeren]

hvori ikke indgår folketingets største parti, 90 mandater, der kunne være blevet enige om en løsning og have fået den accepteret i befolkningen, en løsning, der gav et lavere niveau end dette?

Jeg tror, at alle disse alternativer er ganske illusoriske. Jeg tror, man i dette folketing er nødt til at acceptere de politiske realiteter, som er, at så længe befolkningen politisk er spittet stærkt op, så længe dette folketing er delt op i en række partigrupper – partigrupper, der for nogles vedkommende ligger meget langt ude på den ene eller den anden fløj – så længe kan der ikke føres indkomspolitik i dette folketing med effekt, medmindre det sker ved et samarbejde hen over midten, i hvilken form man så end vil acceptere det. Derfor vil jeg om denne løsning sige, at det er den løsning, som politisk er mulig, det er den løsning, som giver den i situationen bedste omkostningsvirkning.

Hr. Poul Schlüters indlæg skuffede mig også af en anden grund: det var lidt trist at lytte til, især på baggrund af det konservative folkepartis egen fortid på dette område. For sagen er, at den løsning, vi her taler om, er billigere end den løsning, hr. Poul Schlüter og hans parti var med til at gennemføre for to år siden: der er ingen generelle satsforhøjelser, der gøres en større indsats for at begrænse lønblidningen, der er en langt mere beskedne forhøjelse af garantibetalingen, og der er ingen problemer, vi skubber foran os i form af indefrosne dyrtidsportioner.

Et af de problemer, vi står med i denne situation, er jo, at den løsning, som man fandt på for to år siden, og som vi advarede imod, nu indhenter os, fordi der nu ligger to indefrosne dyrtidsportioner, som man på den ene eller den anden måde skal frigøre sig fra. Det talte man meget lidt om dengang, men nu står vi over for det problem. Jeg synes, det ville have klædt hr. Poul Schlüter bedre, hvis han i dag havde taget konsekvensen af sin egen holdning dengang, og det kunne måske også have givet noget indflydelse. Hr. Poul Schlüter var jo meget optaget af, hvem der har indflydelse, og hvem der ikke har indflydelse. Jeg synes i hvert fald, det klart fremgik af hr. Poul Schlüters indlæg, at indflydelse ikke længere var noget, han interesserede sig for, for der var ikke noget konstruktivt bidrag. Og det synes jeg var skuffende, også på baggrund af den holdning,

det konservative folkeparti tidligere har indtaget i situationer af denne art.

Jeg skal blot til sidst sige om den løsning, som vi i dag drøfter, at den er afdæmpet – selvfølgelig ikke tilstrækkeligt, hvis man alene vil anlægge et omkostningssynspunkt – men afdæmpet. Den er den politisk mulige, og det ville den have været for en hvilken som helst kombination i dette folketing. Den er et skridt på vejen i den forstand, at den skaber ro på arbejdsmarkedet. Den giver folketinget og regeringen mulighed for at fortsætte med den nødvendige økonomiske politik. Den befrier os for risikoen for en altomfattende, ødelæggende konflikt. Jeg tror, der i befolkningen er meget stor forståelse for, at disse kvaliteter ved løsningen langt opvejer den kritik, man fra enkelte partiers side føler sig forpligtet til at fremkomme med.

Statsministeren (Anker Jørgensen):

Der har i de seneste måneder været en ret livlig debat først og fremmest i pressen og ude i offentligheden, men også med mellemrum her i folketinget om, hvorvidt regeringen overhovedet kunne klare de problemer, vi stod over for, og en af de første korsveje, vi stod over for, var en løsning på overenskomstsituationen. Det har ikke manglet på, jeg havde nær sagt dommedagsprædikener i denne forbindelse: enten måtte det ende med en vældig konfrontation imellem socialdemokratiet og fagbevægelsen, eller også ville det ende med valg. Men ingen af delene er i hvert tilfælde indtil dette øjeblik gået i opfyldelse. Der er naturligvis ikke begejstring i fagbevægelsen, men jeg tror, der bredt er en ganske stor accept, og at regeringen har fundet en løsning, som tilgodeser de mange interesser, som nu engang går ind i en løsning af denne art.

Jeg vil gerne understrege, at vi hele tiden, når vi er blevet stillet over for det spørgsmål, har sagt: vi skal blive enige, og vi skal finde en løsning, som tilgodeser ikke mindst den brede del af arbejdsmarkedet, hvis vi ikke blot skal lave en løsning, men også en løsning, som kan skabe fred og ro i de kommende to år.

Vi stod, som alle ved, umiddelbart over for, at hvis ikke der fra regeringen var kommet et forslag til løsning som det, vi behandler, ville vi have haft en situation, hvor en af